

*aranyisakos gnómját, kezében török jatagán.
Függőleges halcsontvázakként a párhuzamos út
nyárfasora fut, sorompók vörös macskaszeme
a reflektorokat megbabonázza, tartálykocsik
bombaháza horkol betonlábú állomás kilövőjén.
Botfák sövénye fölött idegen bolygó közelít
s úgy szakad szét, marad félbe az egész,
mintha fehér rongyot egy kesztyűs fekete kéz.*

(1985)

SÁNTA GÁBOR

Kapaszkodó

*nyolcvanhat parancstól hangos őszén
Isten a vállamra tette csontos
hosszúujjú kezét és láthattam
amint meggyötört arca mosolyog*

*ő kezdte a közeledést nem én
a létembe vetett hit a fontos
súgta öregember-hangján halkán
éreztem hogy majd segíteni fog*

*mondtam hogy egyre kevesebb vágy szít
és egyre több ami elszomorít
hogy engem kevés ember szeretett*

*mondtam neki hogy rossz ez az élet
vagy ha az nem akkor a szemlélet
nem jó de ő mindig csak nevetett*

Pókhálóban

*abban a megmásíthatatlan pillanatban amikor
létezésünk letagadhatatlan tényyé válik
egy törékeny másodpercre (azok az okosok
akik mindenben oly szánivalóan biztosak erre
mondják hogy ez az élet a csavargók meg csak
legyintenek) nos ebben a végzetes
pillanatban elkerülhetetlenül egy leírhatatlan
pók láthatatlan hálójába csapódunk és miközben*

azt hisszük végre révbe értünk már régen
elindult felénk számtalan szőrös lábán
a halál puhán lépkedve alig sietősen mi nem is
sejtjük a létezését azoknak a már
régebben vergődőknek pedig akik lázasan
suttogják hogy ők már látják megbocsáthatatlanul
a szemükbe nevetünk mi mást tehetnénk
ennyre kicsin ennyire egyedül fekiüdnénk
talán mozdulatlan akkor lehet később karolnának át a
jéghideg lábak de a rettegés borzalmas
világvége-pillanatai már akkor minden percet
megmérgeznének akkor már jobb megfontoltan
ugrálni módszeresen rázni a hálót és amikor a
legyőzhetetlen váratlanul rántör legalább azt
hihetjük naivan hogy mindent megtettünk ami
erőnkéből tellett (nem kizárt hogy a legyek fátyolosodó
fonnyadásnak indult szemeiből is ez olvasható ki) az
elmúlás könnyörtelen mérgétől átitatott agyunk a
pillanatnál is gyorsabban zsugorodik így a végső
eszme érintetlenül zuhan majd a nyirkos
semmibe: a becsapódás és a ránkrontás közötti néhány
fájdalmasan rövid eseménytelennek hitt
mozgalmas perc a lét

valaki egyszer azt mondta: a pókoknak is élniük kell
és üres orsóját hóna alá csapva magunkra hagyott

Szembogárvadászat

Tóth Juditnak

Szembogárvadászat folyik mindenütt
Riadtan pislogó űzött vadak és szúrósan kemény
Jéghideg vadászok vagyunk egyszerre véres játékaikat
Űzve a kihalt utcákon robogó zsúfolt autóbuszok
Fülledt melegében a dobhártyaszaggató koncertek
Csápoló magányában a rongyrazó discók fojtogató
Kényszer-örömeben az ágyban mindenütt
Mutogatjuk csápjaink meredező keménységét
Szöcske-lábunk észveszejtő ívét puha-zöld
Szárnyaink hetyke könnyedségét és nevetve
Felejtjük el a nagyúri luxusnak tűnő tisztesség
Utolsó asztalról lopott morzsáit is amikor
Gerincünk játszi hajlékonyságát ecseteljük szerényen
Tükör-előtt-gyakorolt részegen őszinte
Pillantásaink fúródnak bódultan egymás
Vadidegen-közönyös szemébe könnyekig

Hatódva a másik káprázatos tarkaságán és nem
Vesszük észre hogy ez már jóval több
Mint kétszínűség pedig már csattognak lerázhatatlan
Kitinpáncélként fejünkre nőtt svábbogáralarcunk
Roppant csáprágói és fúrunk és csípünk és marunk és
Szúrunk és lárvaarccal ölelünk magunkhoz
Mindent miközben a félelem edzette másokon köszörült
Egoizmustól mérgezett szeretet-*fullánk*jainkat
Mélyesztjük bárkibe aki mellénk áll csak azért
Hogy érezzük nem vagyunk egyedül a sírnál
Hol rajtunk kívül senki sem hiszi el gyászkönyveinket
Melyeket mindig önmagunkért ejtünk önmagunk
Mumifikálódott csótányhullája felett ahol nevetve
Mondunk szavak nélküli angyalcsináló
Gyászbeszédet melyet így sem ért az ég világon senki
— Alkalmanként százhatvanért

Szentségtörések

I.

nem is tudom hogyan került
a kezembe az agyag igaz nem is
kutattam az okát csak gyúrni kezdtem
öntudatlanul gyúrni kezet alkotni
lábát formálni fejet és egyszerre csak
életre kelt az anyag vad munkakedvemben
pedig nem figyeltem az intő jelekre (hiszen
oly könnyű mást átformálni de
magammal mit kezdhetnék) hirtelen
eltört mindkét kezem csak gyúrtam
tovább a gipszpáncélba zárva esztelenül majd
furcsa könnyező lepel vert gyökeret
szememen vakon dolgoztam tovább megállíthatatlanul
most pedig agyam sűrű bűzös homályában
a téboly vérszínű virága nyitotta ki nyirkos
szirmát de én ásom az agyagot gyártom
az ellesett titkot és ásom és gyúrok és ásom és
gyúrok és ásom míg a gödör lassan
puha fekhelyemmé szélesül ám én addig is
Istennek
képzelem magam és hiszek még valamiben

II.

a televízióban bementék évente húszezerrel
fogyunk tehát alig ötszáz évünk van még
hátra persze csak ha jól számolom

álmomban apró emberkék születtek
fürgé kezem alatt csodálatos két
évtizeddel korábbi önmagamra hasonlító
pöttöm figurák jöttek egymás
után bólogatva üdvözöltek okos fejüket
szűk pólyáikból ki-bedugták aztán
lassan elsötétült minden a szívem
hangosan kalapált a sötétben is
tudtam hogy folyik minden a maga
csodálatos Isten-adta módján
szüntelen és ahogy lassan öntudatra
ébredtem helyre állt a kép és csak
csodálkoztam hogy a nadrágomban a kezem

a televízióban bemondták évente húszszerrel
fogyunk tehát alig ötszáz évünk van még
hátra persze csak ha jól számolom

Sánta Gábor a JATE III. éves hallgatója. Írásai itt jelennek meg először a nagyobb nyilvánosság előtt

BELICZAY MÁRIA GRAFIKÁJA